

Ja ho deia l'àvia...

Dv, 26/08/2011 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

L'àvia mai va entendre mai això de les noves tecnologies, la sorprenien, i no acabava de veure clar quina utilitat podien tenir per a ella, als seus vuitanta anys. I molts cops, comentant les notícies o parlant de situacions conegudes, la recordo dient aquella famosa frase de: què ens està passant?, i la pregunta venia motivada per una actitud, per un comentari, per una resposta totalment diferents del que la seva formació o els seus valors la portarien a prendre.

No es tracta de defensar de manera fèrria els valors o creences de cadascú, ja que amb aquest tipus de conducta ens aboquem a l'autoritarisme, del qual ja en coneixem les conseqüències al llarg de la història en diferents països, incloent-hi el nostre, però sí que es tracta de veure l'encaix d'aquestes actituds dins del que anomenaríem uns paràmetres normals, i compartits per la majoria de la gent, conseqüència d'una educació al llarg del temps que alhora ha estat modelada a partir d'uns elements comuns i innegables.

Tampoc no ens podem permetre pensar que hi ha un tipus d'educació perfecte, però tots estarem d'acord a dir que hi ha uns principis comuns, que són aplicables a tothom, o al menys així s'ha cregut al llarg de la història.

Però avui dia, en la nostra societat sembla que el fet de mantenir unes formes bàsiques de convivència i respecte s'han perdut, si més no sota una pinzellada de mal anomenada modernitat, que pretén ser propietària de la suposada i exclusiva visió de les coses, una visió parcial i esbiaixada, quasi sempre interessada, i que molts cops no resisteix una anàlisi mínimament profunda.

Podríem dir que la nostra societat està malalta? Potser aquesta definició és massa dura, ja que el món continua avançant malgrat aquesta modernitat, així, doncs, podríem parlar d'un trastorn, és a dir una situació temporal i reversible que modifica la capacitat d'actuar, sentir, i pensar.

Es fomenta una societat laica en una cultura fa dos mil anys que és impregnada de cristianisme, es fomenta el valor d'allò material aconseguit a partir de la individualitat, deixant de banda la capacitat d'enriquiment de les fites col·lectives; es viatja per conèixer realitats llunyanes rebutjant les quotidianitats més properes; en un món on sembla que l'experiència de l'edat ja no té valor, la necessitat de destacar per damunt de tot, l'acumulació de poder, i així podríem seguir enumerant trastorns i trastorns.

Però en el fons queda l'esperança que com a trastorns lleus, puguin ser superats i oblidats gràcies al mateix pas del temps, és a dir, de la història; ja ho deia l'àvia: "tant si ho vols com si no, la vida, que no és més que una història, t'acaba ensenyant; una altra cosa és que vulguis aprendre".